

Szomorú, hogy alig emlékszem vissza a gimnáziumi élményeimre, amit bizonyára a műegyetemi képletek magolása okozhatott a memóriámban.

Keletkezett egy becenevem a gimnáziumban, mely így szólt „Madár”, persze igen mély hangon kellett használni.

Abszinger ének és zenetanár Úr népszerű mondása volt eltorzított mély hangon, hogy „pofádon ülsz Madár”. Cingár kis 50 kilós legényként sikerült ezt kiválóan és gyakran alkalmazni nem kis rögségeket kiváltani az osztályban. A technika nyitja az volt, hogy visszaszívott levegővel beszűkített torokkal nemcsak utánpótlás sikerült, ha nem óriási hangerejű eltorzított ordítást is el lehetett érni.

Nos ez volt a vesztém a Fémmunkásnál tartott politechnikai óra végén, amikor elbődültem, hogy Fájront. Rohánszky osztályfőnök Úr ordítva kérdezte, hogy ki volt ez a barom, s mikor félve jelentkeztem, hogy Én, akkor egy akkora pofont kaptam, hogy a padlóra kerültem. Érdekes, hogy akkor és azóta is úgy éreztem, érzem, hogy teljesen jogos volt az óriási pofon és nem ártott meg, s a szüleimnek sem dicsekedtem el vele.

Volt persze szigorú matematika tanárunk is, aki nem pofozott, de 1-eseket gyakran kiosztott. Történt egyszer, hogy egy szöveges példát, ami talán az aránypárokról szólt és egy kicsit gondolkodni is kellett pont engem szólított ki „elégtelet kapott marhaember”. A megoldásra továbbra sem volt jelentkező, de nekem megvilágosodott az agyam és önként jelentkeztem, sőt sikeresen megoldottam másodjára a példát, amit Kohári Tanár Úr úgy igazolt vissza, hogy „ötöst kapott marhaember”.

Hát leginkább ezekre emlékszem, talán nem is teljesen pontosan. Érdekes módon nem emlékszem a tornateremre, a WC-kre és az osztályteremre sem. Az még rémlik, hogy a Váralja utcára néző tantermekben 1 db villanykörte szolgáltatva a fényt és az izzó vaskályha egyszer megégette a kezemet, melynek nyomát máig őrzöm. Még arra is emlékszem, hogy Rózsa Bandi egyszer nagyon elkésett és azzal mentette ki magát, hogy a cselédjük elaludt, ami óriási osztályröhögést váltott ki.

A vívóbajnok Gerevich Gyuri, aki alattunk lakott az Attila út 39 második emeletén és kissé testes is volt, soha nem jutott a tornakötélen még fél méterig sem, és a hátra bukfencet sem tudta soha megtanulni. Mellesleg 100 m síkfutásban ő volt a leglassabb, de én voltam az utolsóelőtti, Ajtony Artúr pedig a bajnok.

Néha azért szép lenne pontosan visszapergetni az emlékezetet.

Abszolút nem fontos már, hogy a gimnáziumot jeles eredménnyel zártam, a Műegyetemet sok utóvizsgával végeztem el és a Magyar Építőképző Zrt jogelődjénél főmérnöki beosztásig jutottam el.

2024 június 19.

Kiss L. Tamás